

[Behnke]

hånd end den, regeringen hidtil har kunnet præsentere.

Vi vil gerne være med til at se på dagpengene, kontanthjælpen og de mange andre overførselsindkomster, så længe vi ikke skal pille ved folkepensionen. Og jeg vil egentlig ikke sige mere, end at vi gerne vil være med til at se på tingene. For det må og skal være forhandlinger, der afgør, i hvilket omfang man skal regulere på disse løbske konti.

Regeringens udtalelser om, at det er systemet, man gerne vil ændre på, deler vi. Men én ting kan man ikke komme uden om, og det er, at den letteste måde at spare på dagpengene og kontanthjælpen på ville være, at de pågældende mennesker kunne komme ud i beskæftigelse og tjene deres egne penge til deres egen tilværelse. Og derfor må de bestræbelser, der skal iværksættes, være nogle, som betyder nogle flere arbejdspladser, og at virksomhederne får lettere ved at ansætte flere medarbejdere.

Vi vil selvfølgelig gerne præsentere regeringen for en hel vifte af besparelsesmuligheder, ikke mindst inden for tilskudssektoren. Vi vil gerne være med til at bremse for erhvervstilskuddene, ja for den sags skyld helt fjerne dem. Vi vil gerne lægge ryg og mandater til at lukke udgiftsområder, som et gældssamfund som det danske ikke har råd til at opretholde, og vi vil gerne, at ulandsbistanden helt privatiseres. Er det ikke muligt? Nå ja, men så kunne vi da i det mindste fastfryse hjælpen på f.eks. 1987- eller 1988-niveau.

Vi skal have yderligere privatiseringer, vi skal afbureaukratisere, og ikke kun i pebernødsafdelingen. For virkelig at komme i gang må vi altså tage livtag om de 60 mia. kr., den offentlige administration koster efter regeringens egne oplysninger. Fremskridtspartiet vil have et stort udvalg af finansinitiativer og erhvervsfrihedsinitiativer, som vi vil præsentere regeringen for, når og hvis vi bliver inviteret.

Og så skal regeringen vide, at den får en loyal ikkesocialistisk partner ved sin side. Men det kræver altså, at man har håret på brystet til at stå fast på realitetsbesparelser og ikke blot gemmer sig bag negative indtægter og udgifter, budgetreguleringskonti og andre talmanipulationer.

Selv om det kan friste, vil jeg ikke kommentere de enkelte konti på finansloven. Vi forventer, at vi bliver inviteret til nogle forhandlinger, og så må de afgøre, hvor der skal reguleres.

Jeg vil dog allerede nu tilkendegive, at Fremskridtspartiet er interesseret i at komme i en situation, hvor vi kan stemme for finansloven. Men det kræver altså en vilje og en forhandlingslyst hos regeringen, så den finanslov, der skal stemmes om til december, er en, som både Fremskridtspartiet, regeringen og ikke mindst det danske folk vil kunne have glæde af.

Vi mener, at budgetoversigten fra tirsdag den 10. oktober 1989 mere end nogen sinde dokumenterer, at offentlige besparelser kun kan gennemføres, hvis der fra politisk side sker en præcis navngivning af hver enkelt besparelse. Det med procentbesparelser – også kaldet grønthøstermetoden eller uudmøntede budgetreguleringskonti – er ikke måden at gennemføre gode besparelser på. Vi mangler den politiske tilkendegivelse, altså at hospitalssenge er vigtigere end kunst på væggene, at ingeniørdannelser er vigtigere end studier af germansk filologi, at erhvervsfrihed er vigtigere end subsidier osv. osv.

Vi ved på forhånd, at den politiske tilkendegivelse vil betyde et ramaskrig fra de interessegrupper, som mister deres statssubsidier. Og vi forstår derfor godt, at regeringen er tilbageholdende med at gennemføre de helt store besparelser og endnu mere tilbageholdende med at navngive dem. Men nu går den altså ikke længere. Vi er overbevist om, at vælgerne hundredfold vil belønne den regering og de politikere, som udviser det politiske mod og tør stå fast. Befolkningen, både de voksne og deres børn og børnebørn, har et legitimt krav på, at man her i Folketinget kan finde sammen og få løst de meget alvorlige gældsproblemer, vi har her i landet.

Jeg kan ikke lade være med at se på den historiske udvikling, der foregår i Østeuropa i øjeblikket. Der skrives verdenshistorie hver eneste dag, og politikerne i Østeuropa har sandelig grund til at ryste på hånden, når de træffer afgørelser. Det er flovt, at vi andre her i lille Danmark ikke engang kan finde ud af at finde sammen om noget så vigtigt som at få sat skatterne og de offentlige udgifter ned og nogle af de andre nødvendige initiativer, der skal finde sted. Det er små problemer set i forhold til, hvad andre lande og deres politikere rent faktisk slås med i hverdagen.

Som sagt er det nogle af tendenserne, nogle af vanerne, der ligger fastgroet i systemerne,